

РИМЛЯНКА

«И старий вълкъ съ орфаните псета
Е въ заговора!» — кипна грозний царь...

И нея нощъ нечакано сполетя
Едни отрова, други лють ханжаръ.

Ей ликторите царски се въ тъмата
Промъкнаха и въ Петусовий дворъ —
Обречена й на старий вълкъ главата
На ликторския стоманенъ топоръ.

И Ария, жена му, първа схвана
Злокобните имъ стъпки и мълва;
И гордо тя предъ Петуса застана,
Отчаяно обронилъ самъ глава:

«Последенъ мигъ... Единъ изходъ остава
За истинския римлянинъ — смъртъта.
Умри! Спаси неопетнена слава,
Съ непоругано име, въ вечността!»

И тя сама ханжара му подаде —
Но не пое го той. А въ същия мигъ
Се счу, отвънъ подъ тъмните аркади,
На ликторите настървений викъ.

Ханжарътъ блясна... Ария обляна
Всѣ кърви се на пода повали:
«Земи, земи го... Смъртоносна рана
Отъ собствената ръка не боли!»

Изкъртени вратите полетяха...
Но въ стаята, при факелния пламъ,
Когато стръвни ликтори влетяха —
Завариха два мъртви трупа тамъ.